

La tribuna

Moció suïcida

Crec que el portaveu –o la veu– d'ApC ha de trobar un just mig en la forma d'actuar

GERARD

Barcia Duedra

En saber que un parlamentari andorrà amenaçava en roda de premsa amb una moció de censura contra el Govern, em va venir al cap la imatge d'una persona desesperada que quan no pot aconseguir les seves reivindicacions amenaça amb fer explotar una bomba.

Reconec que tal maniobra a aquestes alçades no m'ha sorprès gaire, en venir d'un senyor que en el seu dia ja li vaig dir que era un agitador social i que s'ha passat la legislatura predicant innecessàriament, com si d'un professor frustrat es tractés, pronosticant catàstrofes, tot perjudicant sovint a l'exterior la imatge de solidesa de la banca andorrana, la mateixa que ell proclama voler defensar i protegir a ultrança, com si en tingués únicament la potestat.

Crec que el portaveu –o la veu– d'ApC hauria de trobar un just mig en les seves maneres d'actuar, deixar d'estar neguitós i apaivagar-se. La imminent propera convocatòria electoral li fa perdre els papers i per tant les formes, ja que veu complicada, per no dir impossible, la seva continuïtat en la vida política andorrana, malgrat aquests dies de Sant Antoni voltés parròquia per parròquia i d'escudella en escudella. Se'm fa difícil creure que després del vist al llarg d'aquests gairebé dos anys hi hagi ciutadans que puguin continuar donant suport, sigui per la via que sigui, a un personatge que, cada vegada que en té ocasió, anuncia la desgràcia més absoluta al nostre estimat país.

CAL RECORDAR que per presentar una moció de censura cal l'aval d'una cinquena part dels 28 consellers, cosa que no té.

Siguem seriosos, pensem en An-

El Sr Nomen ha pretès convertir la política en un espectacle, però en definitiva el que ha fet és convertir-se ell mateix en una trista persona

dorra.

Al Govern apliquem la Constitució exercint les nostres competències, en conseqüència, l'Executiu dirigeix la política internacional, i ho fa plenament conscient de la importància del sector financer i de la seva aportació al PIB andorrà.

Nosaltres no estem disposats a sacrificar honestedat i sentit de servei públic per influència i simpatia amb «el sistema». Així, prioritzem l'ètica i la llei per davant del futur personal i la comoditat de la connivència amb els que es pensen que són més poderosos que el propi Estat.

Una vegada més, entre triar ajudar Andorra o criticar el Govern, el Sr **Nomen** torna a optar per la darretera opció. Malgrat la informació tramesa i el diàleg ofert amb llum i taquígrafs com mai cap Govern havia fet abans, ell continua no estant satisfet, perquè encara no ha entès que des del Consell General no es governa, es legisla; el que massa sovint tampoc ha permès que es fes.

El Sr **Nomen** és algú que no para d'omplir-se la boca dient que els grans problemes, les grans reformes que Andorra necessita es poden ar-

reglar en quatre esgarrapades. Li ho hem tornat a sentir dir darrerament en un debat a la televisió, i ho va suggerir públicament al Consell del passat 29 de desembre quan va proposar de votar la llei del pressupost el dia 31. Això sí, no li hem sentit proposar mai cap reforma més enllà de que s'havien d'eradicar els funcionaris i de fer gala de pur derrotisme.

És algú, però, que a l'hora de fer feina per al país sempre deixa buides les cadires de les taules de treball, de les taules de negociació. Fins i tot, la del seu escó al Consell General, fent una espantada ridícula i indigna en un moment tan crucial.

El Sr **Nomen** ha pretès convertir la política andorrana en un espectacle, en un trist espectacle, però en definitiva el que ha fet és convertir-se ell mateix en una trista persona. ≡
Ministre d'Ordenament Territorial